

Dosarul nr. 2ra-475/2022
2-18199805-01-2ra-07042022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (D. Sîrbu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Panov, L. Pruteanu, I. Țurcan)

Î N C H E I E R E

22 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curtii Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Șofron Iurie,
în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către
Șofron Iurie împotriva Instituției de Învățământ Școala Profesională nr. 2 din
municipiul Chișinău, intervenient accesoriu Barboș Vitalie privind anularea
ordinului, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la
muncă și încasarea prejudiciului moral,
împotriva deciziei din 20 ianuarie 2020 a Curtii de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 18 octombrie 2018, Șofron Iurie a înaintat cerere de chemare în judecată
împotriva Instituției de Învățământ Școala Profesională nr. 2 din mun. Chișinău cu
privire la anularea ordinului, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru
absența forțată de la muncă, repararea prejudiciului moral și compensarea
cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii a indicat că, a fost angajat la Școala Profesională nr. 2 din
mun. Chișinău începând cu 20 februarie 2007, în calitate de director adjunct pe
gospodărie. Odată cu atingerea limitei de vârstă a obținut statut de pensionar, însă a
continuat activitatea de muncă la instituția de învățământ menționată. Ținând cont
de modificările legislației muncii în privința angajării și activității persoanelor ce
au atins limita vârstei de pensionare, a fost încheiat contractul individual de muncă
pe termen determinat nr. 87 din 02 ianuarie 2018.

În temeiul ordinului nr. 02-p din 02 ianuarie 2018 a ÎÎ Școala Profesională nr.
2 din mun. Chișinău cu privire la transfer, a fost transferat din funcția de intendent
în funcția de director adjunct pe gospodărie. În conformitate cu pct. 2 al
contractului individual de muncă, durata acestuia a fost determinată pe un termen
de 2 ani, pînă la 02 ianuarie 2020.

Prin ordinul nr. 122-p din 04 septembrie 2018, administrația ÎÎ Școlii
Profesionale a decis desfacerea contractului individual de muncă, din motiv că
salariatul deține statutul de pensionar pentru limita de vârstă.

Reclamantul a menționat că ordinul nr. 122-p din 04 septembrie 2018 este ilegal, invocând că art. 86 alin. (1) lit. y¹) din Codul muncii, stabilește posibilitatea desfacerii contractelor individuale de muncă pe durată nedeterminată sau determinată în cazul atingerii de către salariat a plafonului de vîrstă și obținerii statutului de pensionar. Cu referire la prevederile art. 55 lit. f) din Codul muncii, s-a invocat că odată cu deținerea de către salariat a statutului de pensionar, contractul individual de muncă poate fi încheiat pe durată determinată dar nu mai mare de 2 ani, la expirarea căruia poate fi prelungit, în ordinea stabilită la art. 54 alin. (2) și 68 alin. (1), (2) din Codul muncii.

A opinat reclamantul că transferul său din funcția de intendent în funcția de director adjunct pe gospodărie, prin ordinul nr. 02-p din 02 ianuarie 2018, a fost efectuat în ordinea stabilită la art. 86 alin. (1) lit. y¹) din Codul muncii și orice modificare, suspendare sau încetare a acestui contract de muncă în termen, urma să fie efectuată în ordinea stabilită de art. 83 din Codul muncii.

Astfel, a invocat că ordinul nr. 122-p din 04 septembrie 2018 al ÎȘ Școala Profesională nr. 2 din mun. Chișinău cu privire la desfacerea contractului individual de muncă cu Șofron Iurie pentru deținerea statutului de pensionar, este ilegal și urmează a fi anulat, cu restabilirea în funcția deținută, cu achitarea salariului pentru lipsa forțată de la serviciu. Conform adeverinței contabile pentru anul 2018, a avut salariu și alte venituri în sumă totală de 67 029,40 de lei, pentru 247 zile calendaristice, sau 271,37 de lei pentru fiecare zi calendaristică.

A solicitat reclamantul achitarea sumei de 271,37 de lei pentru fiecare zi de absență ilegală de la serviciu.

Prin hotărârea din 23 iulie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Șofron Iurie.

S-a anulat ordinul ÎȘ Școala Profesională nr. 2 mun. Chișinău nr. 122-p din 04 septembrie 2018.

S-a restabilit Șofron Iurie în funcția de director adjunct pe gospodărie al ÎȘ Școlii Profesionale nr. 2 mun. Chișinău începând cu data de 04 septembrie 2018.

S-a încasat din contul ÎȘ Școala Profesională nr. 2 mun. Chișinău în beneficiul lui Șofron Iurie salariul mediu lunar pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă, pentru perioada 04 septembrie 2018 - 23 iulie 2019.

S-a încasat din contul ÎȘ Școala Profesională nr. 2 mun. Chișinău în beneficiul lui Șofron Iurie echivalentul a unui salariu mediu lunar, cu titlu de prejudiciu moral.

S-a încasat din contul ÎȘ Școala Profesională nr. 2 mun. Chișinău în beneficiul lui Șofron Iurie cheltuielile de asistență juridică în sumă de 4 000 de lei.

La 26 iulie 2019, ÎȘ Școala Profesională nr. 2 mun. Chișinău, a declarat apel prin care a solicitat admiterea cererii de apel, casarea hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care să fie respinsă cerere de chemare în judecată.

Prin decizia din 21 ianuarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de ÎȘ Școala Profesională nr. 2 mun. Chișinău, s-a casat integral hotărârea din 23 iulie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și s-a emisă o hotărâre nouă prin care a fost respinsă cererea de chemare în judecată înaintată de Șofron Iurie.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a menționat că, Șofron Iurie și ÎȘ Școala Profesională nr. 2 mun. Chișinău au încheiat la 02 ianuarie 2018 contract de

muncă pe termen determinat, de la 02 ianuarie 2018 până la 02 ianuarie 2020. La încheierea acestui contract părțile au convenit de comun acord asupra clauzelor contractuale, fără careva rezerve și fără a obiecta asupra acestuia. Încetarea contractului individual de muncă este reglementată de legislația muncii, avându-se în vedere respectarea unor principii care sunt de natură să asigure atât interesele celor angajați, cât și interesele angajatorilor.

Conform art. 86 alin. (1) lit.y¹) din Codul muncii, concedierea – desfacerea din inițiativa angajatorului a contractului individual de muncă pe durată nedeterminată, precum și a celui pe durată determinată – se admite pentru deținerea de către salariat a statutului de pensionar pentru limită de vârstă.

Curtea de Apel Chișinău a relatat că această norma legală nu comportă un caracter imperativ, desfacerea contractului individual de muncă fiind dependentă de alegerea angajatorului, care decide în mod deliberat cu privire la oportunitatea încetării raporturilor de muncă, atât în funcție de cerințele profesionale și condițiile speciale impuse de anumite tipuri de locuri de muncă, cât și în legătură cu atingerea vârstei generale de pensionare.

Având în vedere că legislatorul a acordat această discreție angajatorului - de a continua sau nu un contract individual de muncă pe o durată determinată cu persoanele pensionate pentru limită de vârstă, instanța de apel a constatat că la concedierea lui Șofron Iurie au fost respectate toate normele cu privire la concediere, iar temeiuri pentru anularea ordinului nr. 122-p din 04 septembrie 2018 la caz nu se atestă.

Instanța de apel a considerat că instanța de fond la pronunțarea hotărârii, eronat a stabilit asupra ilegalității și netemeinicii ordinului nr. 122-p din 04 septembrie 2018 și neîntemeiat a restabilit intimatul în funcția deținută anterior, deoarece nu a fost constatată concedierea nelegitimă, dar eliberarea salariatului în legătură cu deținerea de către acesta a statutului de pensionar pentru limită de vârstă.

Astfel, rezultă și netemeinicia capetelor de cerere subsecvente ale intimatului Șofron Iurie de restabilire la lucru, încasarea salariului restant pentru perioada absenței forțate de la lucru, repararea prejudiciului moral și a cheltuielilor de asistență juridică.

La 14 martie 2022, Șofron Iurie, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel din 21 ianuarie 2020 prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel cu menținerea în vigoare a hotărârii instanței de fond.

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel a aplicat eronat normele dreptului material și procesual și a admis interpretarea eronată a legii. Aprecierea probelor a fost superficială, fără a se lua în considerare poziția primei instanțe și jurisprudența națională.

A menționat recurentul că instanța de fond s-a expus suficient și motivat în privința poziției sale, în baza Constituției și Codului muncii, care oferă garanții la alegerea liberă a muncii și la capacitatea profesională în procesul îndeplinirii obligațiilor de muncă.

Relatează recurentul că instanța de apel, casând hotărârea primei instanțe ca fiind ilegală, nu a dat o apreciere concluziilor invocate în hotărârea instanței de fond, din care cauză decizia atacată cu recurs o consideră ilegală și nemotivată.

La 08 aprilie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia cererii de recurs depusă de către Șofron Iurie, cu înștiințarea

despre posibilitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f.d. 133).

La 13 mai 2022, ÎȘ Școala Profesională nr. 2 mun. Chișinău, a depus referință la cererea de recurs depusă de Șofron Iurie, prin care a solicitat declararea recursului ca fiind inadmisibil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 21 ianuarie 2020. Decizia motivată a fost expediată participanților la proces la data de 04 mai 2020, care a fost recepționată de către recurent la data de 01 martie 2022 (f.d. 127)

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, instanța de recurs constată că Șofron Iurie, s-a conformat prevederilor legale, declarând recurs la 14 martie 2022, împotriva deciziei instanței de apel, în termenul stabilit de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei

probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helters c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de către Șofron Iurie, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Șofron Iurie.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecători

Mariana Pitic

Victor Burduh